

“ வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே.”

[ஸ்ரீ. உ. வே. டாக்டர், ஸர். K. S. க்ருஷ்ணன், F. R. S. புதுடி.வி.]

विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।

शुनि चैव श्वपाके च पण्डितस्समदर्शिनः ॥

(வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திரி, சுரி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதாஸ் ஸமதர்சின:)

என்ற ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீ கீதாஸ்ளோக வ்யாக்யானத்தில் விद्याவிनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்பதை விசேஷணமாகக்கொண்டு, ब्राह्मणे (ப்ராஹ்மணே) என்ற விசேஷ்யத்தில் இதை அந்வயித்து வித்யாவிநயங்களோடு கூடின ப்ராஹ்மண ஸீடத்தில் என்று பொருள் கொள்ளாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விद्याविनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்றும், ब्राह्मणे (ப்ராஹ்மணே) என்றும், தனி விசேஷ்யங்களாகக் கொண்டு வித்யாவிநயங்களோடு கூடின வரிடத்திலும், அவையொன்றுமில்லாத கேவல ப்ராஹ்மணஸீடத்திலும் என்று பிரித்தருளியதே மிகப்பொருந்தும் என்பதைப்பற்றி நம் ஸ்வாமி அண்ணா பகவத்கீதையறுபத்திரண்டில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்கள். गवि, हस्तिनि, शुनि, श्वपाके (கவி, ஹஸ்திரி, சுரி, ச்வபாகே) என்ற மேலுள்ள பதங்களுக்கு ஒரு விசேஷணமுமிடப்படாமையாலும், विद्याविनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்பதை விசேஷணமாகக் கொண்டால் அதற்கு ப்ரதிகோடி ஒன்றும் இங்கு சொல்லக்காணாமையாலும், இப்படிப் பிரித்தருளுவதே உசிதமாகும் என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் நிர்வஹித்தருளியதையும் காட்டியுள்ளார்கள்.

“பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸுத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸுக்திக்கிணங்க, வித்யா விநயங்களோடு கூடினவன் என்றும், அவையில்லாமல் மார்வில் நூலே துணையாகக் கொண்ட கேவல ப்ராஹ்மணன் என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பிரித்தருளியதற்கும் அடி ஆழ்வார் பாசுரமாயிருக்கும் என்பதை விஜ்ஞாபிப்பதே இச்சிறு கட்டுரையின் கோக்கு. இப் பாசுரமாவது:—

தொண்டாமினமுமியோரும்
துணைநூல் மாப்பினந்தணரும்,
அண்டா வெமக்கேயருளாயென்று
அணையுங் கோயிலருகெல்லாம்,
வண்டார் பொழிலின் பழனத்து
வயலினயவே கயல் பாயத்,
தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தும்
சாளக்கிராம மடை நெஞ்சே.

என்ற பெரிய திருமொழிப்பாட்டு. இவ்விடத்து வ்யாக்யான பங்க்திகளாவன—

“(தொண்டாமினமும்) ‘வழுவிளாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்’ என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய சிரனும், நித்யஸூரிகளும், கேவல ப்ராஹ்மணரும் விद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे (வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே) என்று பிரித்தாரிதே. பாஷ்யகாரர்” என்று.

மேலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்வதாவது

“(அண்டா) தேவனே! எங்களுக்கு ஆச்ரயணீயனானவனே! எங்களுக்கருள வேணும் என்று தனித்தலீயே சொல்லா

நின்று கொண்டு சேருகிற கோயில். (அரு
கெல்லாம் வண்டாரித்யாதி) வண்டு
களாலே மிடையப்பட்டுள்ள பொழிலி
லுண்டான பழனமுண்டு-நீர்நிலங்கள்,
அதினுடைய பர்யந்தங்களிலுண்டான
வயலிலே நின்று கயலானது நீர் நிலங்
களிலே வந்துபாய. (தண்டாமரைகள்
முகமலர்த்தம்) கூத்தாடுமவர்கள் வாய்
க்க அடியிட்டால் ஸதஸ்யராயிருப்பார்
தம் முகவிகாஸத்தாலே கொண்டாடு மா
போலே, தாமரைகள் முகமலர்த்து
மாயிற்று." என்று. இங்கு வண்டுகளை
காயகர்களாகவும், கயல்களை நர்த்தகர்
களாகவும், கமலங்களை தங்களுடைய முக
மலர்ச்சியால் இவற்றைக் கொண்டாடும்
ஸதஸ்யராகவும் திருவுள்ளம் பற்றி யரு
ளிய வ்யாக்யான பங்க்திகள் ரஸஜ்ஞர்
களுக்குப் பரம போக்யமாக அமைந்
தவை.

எமக்கே யருளாய் என்று தொண்டா
மினத்தோடும். இமையோரோடும், மார்
வில் நூலே துணையாகக் கொண்ட அந்
தணரோடும் வாசியற அவனுடைய
அருளையே வேண்டி யணைவதன்றிக்கே,
வண்டுகளும், கயல்களும் கமலங்களுமெல்
லாம் இக்கோயிலைப் பற்றிக் கிடப்பதே
என்ற ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடு, ப்ரக்ருத
ஜீதாஸ்லோகத்திலுள்ள சமதரிந: என்ற
பண்டிதலக்ஷணத்தை நினைப்பூட்டு
கிறது.

"கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்"
என்ற திருவாய் மொழியின் ஈட்டில் சக்ர
வர்த்தித்திருமகனுக்கும் ஜாபாலி மஹ
ருஷிக்கும் நடந்து ஸம்வாதத்தைப்பற்றிய
வ்யாக்யான ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் இங்கு அநு
ஸந்திக்கத் தக்கவை. அவையாவன :
"பெருமாள் வனத்துக்கெழுந்தருள
என்று புறப்பட, ஜாபாலிகன் மீண்டு
புதரும்படிக் கீடாகச் சிலவற்றைச்
சொல்ல, பெருமாள் சிவிட்கென்று செவி
யைப்புதைத்து, 'வாராய், என்முன்னே
நின்று தர்மருசி குலையும் படிக்கீடாக
நாஸ்திக வாதம்பண்ணுவதே! ; உன்னை
வெறுக்கிறதென்? உன்னைக்கொண்டு கார்
யங்கொண்ட ஐயரையன்றே வெறுப்பது
என்ன, 'நாயன்றே, நீர் மீண் டெழுந்தரு
ளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி ஸ்ரீ பர
தாழ்வான் கண்ணிலே கண்ண நீரை மாற்
றினவாரே, நான் நாஸ்திகனாகை தவிர்
ந்து ஆஸ்திகனும்படி பாரீர்' என்ன, அவ்
வளவிலே இவனை ஜாவாலிஹ்நோதம: (ஜாபா
லிர் ப்ராஹ்மணோத்தம;) என்றார்களிறே.
நாங்களு மெல்லாம் நூலிட்டிருக்கை
யாலே ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்
தனை. ப்ராஹ்மண: * (ப்ராஹ்மணம்
பந்தி ப்ராஹ்மண:) இறே. ப்ராஹ்மண
னாகிரன் ப்ராஹ்மணம்பந்தியான வலிறே.
அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே. இவ்வள
விலே லோகாயதமதத்தை உபந்யஸித்தா
னொருவலிறே." என்று.

“வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே.”

[ஸ்ரீ. உ. வே. டாக்டர், ஸர். K. S. க்ருஷ்ணன், F. R. S. புதுடி.லி.]

विद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे गवि हस्तिनि ।

शुनि चैव श्वपाके च पण्डितासमदर्शिनः ॥

(வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே கவி ஹஸ்திரி, கரி சைவ ச்வபாகே ச பண்டிதாஸ் ஸமதர்சின:)

என்ற ப்ரஸித்தமான ஸ்ரீ தோஸ்ஸோக வ்யாக்யானத்தில் விद्याவிनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்பதை விசேஷணமாகக் கொண்டு, ब्राह्मणे (ப்ராஹ்மணே) என்ற விசேஷ்யத்தில் இதை அந்வயித்து வித்யாவிநயங்களோடு கூடின ப்ராஹ்மண ஸீடத்தில் என்று பொருள் கொள்ளாமல் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் விद्याविनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்றும், ब्राह्मणे (ப்ராஹ்மணே) என்றும், தனி விசேஷ்யங்களாகக் கொண்டு வித்யாவிநயங்களோடு கூடின வரிடத்திலும், அவையொன்றுநிலாத கேவல ப்ராஹ்மணஸீடத்திலும் என்று பிரித்தருளியதே மிகப்பொருந்தும் என்பதைப்பற்றி நம் ஸ்வாமி அண்ணா பகவத்கீதையறுபத்திரண்டில் விரிவாக எழுதியுள்ளார்கள். गवि, हस्तिनि, शुनि, श्वपाके (கவி, ஹஸ்திரி, கரி, ச்வபாகே) என்ற மேலுள்ள பதங்களுக்கு ஒரு விசேஷணமுமிடப்படாமையாலும், विद्याविनयसंपन्ने (வித்யா விநயஸம்பந்தே) என்பதை விசேஷணமாகக் கொண்டால் அதற்கு ப்ரதிகோடி ஒன்றும் இங்கு சொல்லக் காணாமையாலும், இப்படிப் பிரித்தருளுவதே உசிதமாகும் என்று தாத்பர்ய சந்த்ரிகையில் ஸ்வாமி தேசிகன் நிர்வஹித்த ருளியதையும் காட்டியுள்ளார்கள்.

“பாஷ்யகாரர் இது கொண்டு ஸூத்ர வாக்யங்களொருங்கவிடுவர்” என்ற ஆசார்ய ஹ்ருதய ஸ்ரீ ஸூக்திக் கிணங்க, வித்யா விநயங்களோடு கூடினவன் என்றும், அவையில்லாமல் மார்வில் நூலே துணையாகக் கொண்ட கேவல ப்ராஹ்மணன் என்றும் ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பிரித்தருளியதற்கும் அடி ஆழ்வார் பாசுரமாயிருக்கும் என்பதை விஜ்ஞாபிப்பதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கு. இப் பாசுரமாவது:—

தொண்டாமினமுமிமையோரும்
துணைநூல் மார்பினந்தணரும்,
அண்டா வெமக்கேயருளாயென்று
அணையுங் கோயிலருகெல்லாம்,
வண்டார் பொழிலின் பழுனத்து
வயலினயலே கயல் பாயத்,
தண்டாமரைகள் முகமலர்த்தும்
சாளக்கிராம மடை நெஞ்சே.

என்ற பெரிய திருமொழிப்பாட்டு. இவ்விடத்து வ்யாக்யான பங்க்திகளாவன—

“(தொண்டாமினமும்) ‘வழுவிளாவடிமை செய்யவேண்டுநாம்’ என்றிருக்கும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுடைய திரனும், நித்யஸூரிகளும், கேவல ப்ராஹ்மணரும் விद्याविनयसंपन्ने ब्राह्मणे (வித்யாவிநயஸம்பந்தே ப்ராஹ்மணே) என்று பிரித்தாரிதே. பாஷ்யகாரர்” என்று.

மேலும் பெரியவாச்சான் பிள்ளை யருளிச் செய்வதாவது

“(அண்டா) தேவனே! எங்களுக்கு ஆச்ரயணியானவனே! எங்களுக்கருள வேணும் என்று தனித்தனியே சொல்லா

நின்று கொண்டு சேருகிற கோயில். (அரு
கெல்லாம் வண்டாரித்யாதி) வண்டு
களாலே மிடையப்பட்டுள்ள பொழிலி
லுண்டான பழனமுண்டு-நீர்நிலங்கள்,
அதினுடைய பர்யந்தங்களிலுண்டான
வயலிலே நின்று கயலானது நீர் நிலங்
களிலே வந்துபாய. (தண்டாமரைகள்
முகமலர்த்தும்) கூத்தாடுமவர்கள் வாய்
க்க அடியிட்டால் ஸதஸ்யராயிருப்பார்
தம் முகவிகாஸத்தாலே கொண்டாடு மா
போலே, தாமரைகள் முகமலர்த்து
மாயிற்று." என்று. இங்கு வண்டுகளை
காயகர்களாகவும், கயல்களை நர்த்தகர்
களாகவும், கமலங்களை தங்களுடைய முக
மலர்ச்சியால் இவற்றைக் கொண்டாடும்
ஸதஸ்யராகவும் திருவுள்ளம் பற்றி யரு
ளிய வ்யாக்யான பங்க்திகள் ரஸஜ்ஞர்
களுக்குப் பரம போக்யமாக அமைந்
தவை.

எமக்கே யருளாய் என்று கொண்டா
மினத்தோடும், இமையோரோடும், மார்
வில் நூலே துணையாகக் கொண்ட அந்
தணரோடும் வாசியற: அவனுடைய
அருளையே வேண்டி யணைவதன்றிக்கே,
வண்டுகளும், கயல்களும் கமலங்களுமெல்
லாம் இக்கோயிலைப் பற்றிக் கிடப்பதே
என்ற ஆழ்வாருடைய ஈடுபாடு, ப்ரக்ருத
கீதா ஸ்லோகத்திலுள்ள समदर्शिनः என்ற
பண்டிதலக்ஷணத்தை நினைப்பூட்டு
கிறது.

"கள்ள வேடத்தைக் கொண்டு போய்"
என்ற திருவாய் மொழியின் ஈட்டில் சக்ர
வர்த்தித்திருமகனுக்கும் ஜாபாலி மஹ
ருஷிக்கும் நடந்து ஸம்வாதத்தைப்பற்றிய
வ்யாக்யான ஸ்ரீ ஸூக்திகளும் இங்கு அநு
ஸந்திக்கத் தக்கவை அவையாவன:
"பெருமாள் வனத்துக்கெழுந்தருள
என்று புறப்பட, ஜாபாலிகள் மீண்டு
புகரும்படிக் கீடாகச் சிலவற்றைச்
சொல்ல, பெருமாள் சிவிட்கென்று செவி
யைப்புதைத்து, 'வாராய், என்முன்னே
நின்று தர்மருசி குலையும் படிக் கீடாக
நாஸ்திக வாதம் பண்ணுவதே!; உன்னை
வெறுக்கிறதென்? உன்னைக்கொண்டு கார்
யங்கொண்ட ஜயரையன்றே வெறுப்பது
என்ன, 'நாயன்றே, நீர் மீண் டெழுந்தரு
ளித் திருவபிஷேகம் பண்ணியருளி ஸ்ரீ பர
தாழ்வான் கண்ணிலே கண்ண நீரை மாற்
றினவாதே, நான் நாஸ்திகனாகை தவிர்
ந்து ஆஸ்திகனும்படி பாரீர்' என்ன, அவ்
வளவிலே இவனை जावालिर्ब्रह्मणोत्तमः (ஜாபா
லிர் ப்ராஹ்மணோத்தம;) என்றார்களிறே.
நாங்களு மெல்லாம் நூலிட்டிருக்கை
யாலே ப்ராஹ்மணரென்று கொள்ளுமித்
தனை. ब्रह्मसम्बन्धि ब्राह्मणः * (ப்ராஹ்மஸம்
பந்தி ப்ராஹ்மண:) இறே. ப்ராஹ்மண
னுகிறான் ப்ராஹ்மஸம்பந்தியான வலிறே.
அதுள்ளது இவனுக்கேயிறே. இவ்வள
விலே லோகாயதமதத்தை உபந்யஸித்தா
னெருவலிறே." என்று.